

När Rävén överlistade Gunder Hägg

Lennart Nilsson (1914-1991) var en av våra allra bästa medeldistansare. Han vann SM-guld två ggr på såväl 800 meter (1938 o -39) som 1500 meter (1935 o -37).

Förutom fyra individuella SM-guld vann han dessutom ytterligare sju stycken i lag. Dels två stycken i terränglöpning (1940 o -41) och så fem stycken i stafett (två på 4x400m och 3 på 4x1500m).

Han var känd som en mästertlig taktiker med en vass spurt vilket gav honom smeknamnet "Rävén".

Allra mest känd är han för SM-guldet på 4x1500 meter 1942. Gefle var storfavoriter eftersom deras laguppställning innehöll den blivande Olympiasegraren Henry Eriksson och världsrekordhållaren Gunder Hägg. Man spekulerade till och med i om det rent av skulle kunna bli världsrekord på sträckan...

Men då hade man inte räknat med "Rävén"! I vår klubbtidning från 1980 (nr 6) beskriver han själv vad som hände denna minnesvärda dag, den 2 augusti 1942, i ÖIS friidrottshistoria:

"Jag minns den ljuva tiden, jag minns den som igår", har en berömd svensk skaldat en gång i tiden. Varför skulle inte jag få citera denna vackra strof. Ty visst minns man. Påmind har man också blivit. Inte bara en gång utan tusentals gånger. Vad var det då som hände? Jo, 13-faldige världsmästaren "Under-Gunder" hade blivit besegrad av en "enkel" (nåja?) ÖISare. Visst var det en överraskning och lite av en sensation. Till saken:

Stafettmästerskapen och tiokamps-SM var förlagt till Västerås, en gammal fin friidrottsstad. På lördagen hade avverkats de första fem grenarna i tiokamp och så hade också 4x400m också avgjorts. Där blev vi tvåa. En liten malör inträffade. Arne Andersson (jodå, han var bra också på 400 m) hade ramlat och skrapat sig rätt så ordentligt. Vi som varit med lite vet vad sådant betyder. Stelhet, misshumör, psykologi mm. Vi var tre lag som på söndagens 4x1500 m betraktades som särklassiga. Gefle IF, Brandkåren och

ÖIS. Det vill säga segern var faktiskt vikt för Gefle. Frågan var om de skulle kunna slå Brandkårens världsrekord på distansen.

Det hände dock en taktisk grej som jag tycker lagledningen Svenne Strömberg och Ivan Lidholm skall ta åt sig äran av. Man disponerade helt enkelt om laget. Arne som ju var vår bästa 1500-meterslöpare flyttades från sista sträckan till den andra. Dels på grund av missödet på 400 meter dagen innan, dels på grund av att undertecknad hade bättre spurtförmåga vid duellen med Brandkåren om andraplatsen. Nu efteråt förstår man att det var ett genialt drag lagledarna hittat på.

Själva loppet.

Ja, som alla tänkt sig tog Gefle ledningen på första sträckan genom Asplund. Rolf Johansson i ÖIS var klar tvåa. Nu skulle Arne jaga ifatt Erik Arvidsson (svenske mästaren på hinder). Det tog två varv så var Arne ifatt. Arvidsson hakade på och drog sig inte för att gå förbi Arne 300 meter från mål. Arne var dock bäst i spurten och gav Roland Kristiansson 5-7 meter till Henry Eriksson (guldmaljören i London på 1500m OS 1948). De hade sällskap hela distansen som två parhästar. Vid växlingen låg Gefle och ÖIS lika som ni ser på bilden nedan. De övriga lagen var avsågade.

Så började då thrillern.

Gunder tog täten sin vana trogen. Jämn och fin fart som passade mig utmärkt. På tredje varvets långsida var jag benägen att släppa då Gunder ökade farten något. Det blev en lucka på fem meter. Då ropade jag till Gunder: "Tänk på publiken som betalt dyra pengar!" Då lugnade han ner sig, varför har jag aldrig riktigt förstått. Han var ju aldrig rädd om publikens pengar (egna funderingar).

Klockan ringer för sista varvet.

När alla trodde att Gunder skulle börja sin långspurt smet jag förbi. "En rövare" tänkte väl de flesta. Idrott är ju sådan. Man måste våga och chansa ibland. Nu tyckte jag att loppet var i min hand. Det skall mycket till att manövrera ut en snabb 800-meterslöpare på sista varvet.

Tog det lugnt på långsidan...Hägg utanför hela tiden, på andra banan...

Först i kurvan...så maskning, Gunder snällt bakom...

Upploppet såg långt ut, men jag var ju först i alla fall. Ut på andra banan för att det skulle bli så besvärligt som möjligt för Gunder. Ja, slutet kan ni ju se på bilden. Inte var det många meter, men ulltråden var min.

Detta är mitt roligaste minne. Det som förvånat mig genom åren är att jag alltid haft så klar hjärna genom loppet.

Lennart "Räven" Nilsson 1980